

CAP DE L'ESTAT

19747 *LLEI ORGÀNICA 12/2003, de 24 d'octubre, per la qual s'autoritza la ratificació del Tractat d'adhesió a la Unió Europea de la República Txeca, la República d'Estònia, la República de Xipre, la República de Letònia, la República de Lituània, la República d'Hongria, la República de Malta, la República de Polònia, la República d'Eslovènia i la República Eslovaca.* («BOE» 257, de 27-10-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Amb la signatura a Atenes, el 16 d'abril de 2003, del Tractat d'adhesió de la República Txeca, la República d'Estònia, la República de Xipre, la República de Letònia, la República de Lituània, la República d'Hongria, la República de Malta, la República de Polònia, la República d'Eslovènia i la República Eslovaca culmina un procés negociador, iniciat al començament de 1998, per a la integració dels països esmentats a la Unió Europea.

De conformitat amb el que preveu l'article 93 de la nostra Constitució, cal que la prestació del consentiment de l'Estat per ratificar el Tractat d'adhesió esmentat sigui autoritzada mitjançant una llei orgànica, tal com va ocórrer amb motiu de l'adhesió de la República d'Àustria, la República de Finlàndia i del Regne de Suècia a la Unió Europea.

Article únic.

S'autoritza la ratificació pel Regne d'Espanya del Tractat, fet a Atenes el 16 d'abril de 2003, entre el Regne de Bèlgica, el Regne de Dinamarca, la República Federal d'Alemanya, la República Hel·lènica, el Regne d'Espanya, la República Francesa, Irlanda, la República Italiana, el Gran Ducat de Luxemburg, el Regne dels Països Baixos, la República d'Àustria, la República Portuguesa, la República de Finlàndia, el Regne de Suècia, el Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord i la República Txeca, la República d'Estònia, la República de Xipre, la República de Letònia, la República de Lituània, la República d'Hongria, la República de Malta, la República de Polònia, la República d'Eslovènia i la República Eslovaca, relatiu a l'adhesió de la República Txeca, la República d'Estònia, la República de Xipre, la República de Letònia, la República de Lituània, la República d'Hongria, la República de Malta, la República de Polònia, la República d'Eslovènia i la República Eslovaca a la Unió Europea.

Disposició final única.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 24 d'octubre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

19748 *LLEI ORGÀNICA 13/2003, de 24 d'octubre, de reforma de la Llei d'enjudiciament criminal en matèria de presó provisional.* («BOE» 257, de 27-10-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Aquesta Llei orgànica té per objecte reformar la regulació de la presó provisional. Es tracta d'una institució que ha estat objecte de diverses modificacions des de l'aprovació de la Constitució. Així, es van fer reformes de més o menys intensitat de la presó provisional per la Llei 16/1980, de 22 d'abril; la Llei orgànica 7/1983, de 23 d'abril; la Llei orgànica 10/1984, de 26 de desembre, i, finalment, la Llei orgànica 5/1995, de 22 de maig. Malgrat aquestes successives reformes, la presó provisional necessita una nova modificació, que no ha d'esperar la reforma global del nostre enjudiciament criminal.

Entre els objectius del Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia hi ha el d'abordar «la reforma de la presó provisional, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional». La consecució d'aquest objectiu és urgent, perquè la jurisprudència del Tribunal Constitucional ha anat imposant requisits—amb el temps cada cop més clars i exigents— per tal que la institució de la presó provisional sigui respectuosa amb el contingut essencial del dret a la llibertat, tal com consagra l'article 17 de la Constitució, i del dret a la presumpció d'innocència, consagrat a l'article 24.2. Com ha assenyalat l'Alt Tribunal des d'una de les seves primeres sentències, la presó provisional se situa «... entre el deure estatal de perseguir el delictes eficaçment, d'una banda, i el deure estatal d'assegurar l'àmbit de la llibertat del ciutadà, de l'altra...» (STC 41/1982).

Sobre la presó provisional avui hi ha, en efecte, un cos de jurisprudència constitucional que els nostres tribunals han d'aplicar quotidianament i que en alguns aspectes no troba el seu reflex apropiat en la regulació legal de la institució. La millor prova de la urgència amb què cal emprendre la tasca d'adequar la Llei processal penal als postulats del Tribunal Constitucional en aquest tema és que el màxim intèrpret de la Constitució, en la sentència 47/2000, va elevar una autoqüestió d'inconstitucionalitat sobre els articles 503 i 504 de la Llei d'enjudiciament criminal.

II

El Tribunal Constitucional, de manera gradual però unívoca, ha anat establint una sèrie de característiques que la presó provisional ha de complir en tot cas per adequar-se als postulats de la nostra Constitució. D'entre aquestes, les que imposen més exigències i obliguen a aquesta reforma parcial de la institució són la seva excepcionalitat i, sobretot, la seva proporcionalitat.

L'excepcionalitat de la presó provisional significa que en el nostre ordenament jurídic la regla general ha de ser la llibertat de l'imputat o l'acusat durant la litispèndia del procés penal i, conseqüentment, que la pri-